DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1965 r. **Nr 7/1 gr** Poz. 22—27

Treść

22.

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW
z dnia 14 lipca 1965 r.

zmieniająca instrukcję Ministra Finansów w sprawie trybu dokonywania wpisu na państwową listę dyplomowanych biegłych księgowych.

W instrukcji Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1960 r. w sprawie trybu dokonywania wpisu na państwową listę dyplomowanych biegłych księgowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów z 1960 r., Nr 14, poz. 32) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się § 5,
2) dotychczasowy § 6 oznacza się jako „§ 5",
3) załącznik Nr 2 otrzymuje brzmienie: „Załącznik Nr 2".

MINISTERSTWO FINANSÓW

Legitymacja Nr ....

Ob. ....

....

jest **dyplomowanym biegłym księgowym** w zakresie:

....

....

i został wpisany na państwową listę dyplomowanych biegłych księgowych po uzyskaniu dyplomu Nr ....

Warszawa, dn. .... 196... r.

m. p.

196... r.

....
Dyrektor Departamentu

....
(podpis posiadacza legitymacji)

Ważna do odwołania

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR GENERALNY
L. Pawłowski

23.

OKÓLNIK Nr IB 1/2/65
z dnia 26 czerwca 1965 r.

w sprawie finansowania inwestycji i kapitalnych remontów pracowniczych ogrodów działkowych.

W związku z zapytaniami w sprawie zasad finansowania przez zakłady pracy w roku 1966 i latach następnych inwestycji i remontów kapitalnych w zakresie urządzeń pracowniczych ogrodów działkowych, Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia co następuje:

1. Inwestycje w zakresie urządzeń pracowniczych ogrodów działkowych powinny być planowane i finansowane według zasad obowiązujących dla planowania i finansowania inwestycji socjalno-kulturalnych zakładów pracy.
2. W przedsiębiorstwach objętych planem centralnym, a także w przedsiębiorstwach objętych planami terenowymi, w których zgodnie z systemem finansowym obowiązuje zasada rozdziału inwestycji socjalno-kulturalnych od inwestycji produkcyjnych przedsiębiorstw, źródłami finansowania inwestycji w zakresie urządzeń ogrodów działkowych mogą być w szczególności:
   a) fundusz zakładowy lub inne fundusze przeznaczone dla załogi,
   b) dochody ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych służących celom socjalno-kulturalnym,
   c) dotacje z funduszów przeznaczonych na cele socjalno-kulturalne.

   W razie braku środków własnych przedsiębiorstwa mogą uzyskać na ten cel dotacje z budżetu w granicach kredytów budżetowych zaplanowanych w § 75 w poszczególnych częściach budżetu centralnego, lub budżetów terenowych.
3. Przedsiębiorstwa objęte planami terenowymi nie wymienione w pkt. 2 mogą planować i finansować inwestycje w zakresie ogrodów działkowych ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego (inwestyjnego) przedsiębiorstw.
4. Wszystkie przedsiębiorstwa państwowe mogą planować i finansować remonty kapitalne urządzeń pracowniczych ogrodów działkowych z tych samych środków, z których finansują remonty kapitalne swych produkcyjnych środków trwałych.
5. Jednostki budżetowe mogą planować i finansować inwestycje w zakresie ogrodów działkowych ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie budownictwa inwestycyjnego, bądź ze środków budżetowych przeznaczonych na zakupy inwestycyjne w zależności od rodzaju nakładów. Remonty kapitalne urządzeń pracowniczych ogrodów działkowych jednostki budżetowe finansują ze śrdków objętych § 60 wydatków budżetowych w tych rozdziałach budżetowych, którymi objęta jest działalność danej jednostki.

Jednostki budżetowe mogą również przeznaczać na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów w zakresie urządzeń pracowniczych ogrodów działkowych zakumulowane, lub otrzymane na ten cel środki pozabudżetowe.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
mgr T. Zaczek

24.

OKÓLNIK Nr BP 3/65
z dnia 15 lipca 1965 r.

w sprawie gospodarowania przez prezydia rad narodowych środkami pochodzącymi z funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

Stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1963 r. w sprawie współdziałania organów administracji państwowej z Państwowym Zakładem Ubezpieczeń w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych oraz w zakresie zapobiegania powstawaniu szkód losowych, poważne środki, pochodzące z funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń przeznaczane są w szczególności na działalność rad narodowych, mającą na celu ochronę majątku narodowego i pobudzanie aktywności społecznej w budwie różnego rodzaju urządzeń o charakterze prewencyjnym.

Jednakże analiza wydatków, jak i kontrola Najwyższej Izby Kontroli i Inspektoratów Kontrolno-Rewizyjnych wykazały szereg nieprawidłowości w gospodarowaniu środkami funduszu prewencyjnego przekazywanymi przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń, polegających głównie na:

1) niewykonywaniu planowanych zadań i niewykorzystywaniu środków, czego powodem jest brak zainteresowania właściwych wydziałów rad narodowych,
2) braku gospodarności w dysponowaniu środkami, wyrażającym się rozrzutnością, wadliwym wykonaniem i lokalizacją budowanych urządzeń, pokrywaniem z funduszu prewencyjnego wydatków niezgodnych z przeznaczeniem funduszu lub warunkami określonymi przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń,
3) nieprzestrzeganiu dyscypliny budżetowej, np. powierzaniu budowy urządzeń prewencyjnych niezgodnie z przepisami o dostawach, robotach i usługach, braku odpowiedniej dokumentacji dotyczącej lokalizacji i odbioru inwestycji prewencyjnych, braku ewidencji funduszów przekazywanych ludności, braku kopii umów przy rachunkach, braku wymaganych podpisów, nieuzasadnionych przerzutach środków itp.,
4) braku opieki nad urządzeniami prewencyjnymi oddanymi do użytku oraz braku ich konserwacji.

W związku z przedstawioną, wysoce niewłaściwą sytuacją — Ministerstwo Finansów przypomina, że przekazane środki funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, zgodnie z przepisami:

a) § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1963 r. w sprawie współdziałania organów administracji państwowej z Państwowym Zakładem Ubezpieczeń w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych oraz w zakresie zapobiegania powstawaniu szkód losowych (Dz. U. Nr 8, poz. 47),
b) § 13 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 listopada 1964 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania środkami funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń oraz zasad sprawozdawczości w tym zakresie (Monitor Polski Nr 84, poz. 396),

— są środkami, których zasady gospodarki finansowej unormowane są przepisami prawa budżetowego. Środki funduszu prewencyjnego przekazane danej jednostce wykonującej budżet należy traktować jako środki objęte jej planem finansowym, a wydatki z takich środków jak wydatki danej jednostki. W związku z tym w razie naruszenia przepisów o dyscyplinie budżetowej stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247 i z 1964 r. Nr 5, poz. 32).

W celu usunięcia istniejących nieprawidłowości Wydziały Finansowe przezydiów rad narodowych powinny pogłębić kontrolę nad przebiegiem wykorzystania przekazanych radom narodowym środków funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, przy czym kontrolą tą należy objąć tak zakres zadań wykonanych przez odpowiedzialne wydziały rad narodowych, jak i sposób wykorzystania przekazanych środków.

Organy Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w razie stwierdzenia naruszeń dyscypliny budżetowej w zakresie gospodarowania środkami funduszu prewencyjnego są uprawnione kierować bezpośrednio do właściwych komisji orzekających zawiadomienia przewidziane w § 6 i 32 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej.

wz. MINISTER FINANSÓW
J. Kole

25.

OKÓLNIK Nr PO 8/65
z dnia 23 sierpnia 1965 roku

w sprawie zmian w opodatkowaniu podatkami od lokali i od nieruchomości w związku z podwyżką czynszów.

I.

W Dzienniku Ustaw Nr 35, poz. 224 ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie czynszów najmu za lokale mieszkalne. Równocześnie tracą moc nie uchylone dotychczas w części dotyczącej czynszów najmu za lokale mieszkalne przepisy dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243).

Rozporządzenie to ustala z mocą od dnia 1 października 1965 r. nowe stawki czynszowe za lokale mieszkalne zajęte przez najemców, którzy obecnie opłacają czynsz w wysokości dotychczasowej na podstawie art. 4 dekretu o najmie lokali. Stawki te określone zostały w tabeli Nr 1 stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

Dla najemców opłacających obecnie czynsz na podstawie art. 2 dekretu o najmie lokali, rozporządzenie ustala stawki czynszowe określone w tabeli Nr 2.

Te ostatnie stawki w zasadzie poza drobną zmianą wynikającą z podziału lokali na inne kategorie nie różnią się od stawek płaconych obecnie na podstawie art. 2 dekretu o najmie lokali.

Wspomniane rozporządzenie utrzymuje równocześnie przejściowo czynsz w dotychczasowej wysokości za lokale nie odpowiadające warunkom wymaganym dla stałego pobytu w nich ludzi i w związku z tym przewidziane do likwidacji w najbliższych latach jako lokale mieszkalne.

W związku z wejściem w życie wspomnianego roporządzenia oraz utratą mocy przepisów dekretu o najmie lokali, ilekroć w przepisach dotyczących podatków od lokali i od nieruchomości jest mowa:

1) o czynszu pobieranym na podstawie art. 4 dekretu o najmie lokali — należy rozumieć czynsz określony w tabeli Nr 1 stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r.
2) o czynszu pobieranym na podstawie art. 2 dekretu o najmie lokali — należy rozumieć czynsz określony w tabeli Nr 2, stanowiącej załącznik do wspomnianego rozporządzenia.

II.

W związku ze zmianą wysokości czynszów za lokale mieszkalne, wprowadzoną omawianym rozporządzeniem Rady Ministrów, w Monitorze Polskim Nr 43, poz. 241 ogłoszone zostało zarządzenie Ministra Finansów z dnia 6 sierpnia 1965 r. w sprawie zawieszenia poboru podatku od lokali oraz częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od lokali i podatku od nieruchomości.

Zarządzenie to:

1) **w zakresie podatku od lokali:**

   a) zawiesza wymiar i pobór tego podatku od lokali mieszkalnych zajętych przez najemców opłacających czynsz w wysokości ustalonej w tabeli Nr 1, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r.; pozostaje równocześnie w mocy zarządzenie Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 1964 r. (Monitor Polski Nr 29, poz. 128), zwalniające wymienioną kategorię najemców od podatku od lokali przypadającego od nadwyżki powierzchni mieszkalnej, w konsekwencji zatem najemcom tym nie należy w ogóle wymierzać podatku od lokali,

   b) zwalnia od podatku od lokali najemców lokali nie odpowiadających warunkom wymaganym dla stałego pobytu w nich ludzi i w związku z tym przewidzianych do likwidacji w najbliższych latach jako lokale mieszkalne; najemcy ci nadal będą opłacać czynsz dotychczasowy (§ 8 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów),

   c) dla utrzymania w zasadzie obciążenia na dotychczasowym poziomie obniża z 200% do 3,5% podatek od lokali mieszkalnych, dla których ustala się wartość czynszową w wysokości czynszu wynikającego z tabeli Nr 1, tj. zajętych:

   — przez właścicieli domów na własne potrzeby,

   — w domach spółdzielni budownictwa mieszkaniowego przez członków tych spółdzielni.

Bez zmiany pozostają stawki podatku od lokali przypadające od lokali mieszkalnych zajętych przez osoby, od których czynsz pobiera się lub dla których wartość czynszową ustala się wg stawek określonych w tabeli Nr 2, stanowiącej załącznik do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów oraz od lokali użytkowych;

2) **w zakresie podatku od nieruchomości:**

   a) zwalnia od podatku budynki lub ich części zajęte na cele mieszkalne (bez względu na wysokość opłacanego czynszu), pozostające we władaniu jednostek budżetowych, podmiotów gospodarki uspołecznionej oraz organizacji politycznych, społecznych i zawodowych,

   b) dla utrzymania w zasadzie obciążenia na dotychczasowym poziomie obniża odpowiednio podatek należny od budynków lub ich części, stanowiących własność osób fizycznych lub osób prawnych nie będących podmiotami gospodarki uspołecznionej, zajętych na cele mieszkalne, przez osoby, które będą opłacać czynsz wg stawek określonych w tabeli Nr 1 lub dla których ustala się wg tych zasad wartość czynszową, a mianowicie obniża podatek od nieruchomości:

   — od budynków lub ich części wynajętych lub wydzierżawionych osobom opłacającym czynsz wg tabeli Nr 1 — do 0,5%,

   — od budynków lub ich części zajętych na własne potrzeby przez właścicieli tych budynków, jeżeli należą oni do kategorii osób, którzy opłacały czynsz wg tabeli Nr 1 — do 0,5%,

   — od domów jednorodzinnych i lokali w małych domach mieszkalnych wyłączonych spod publicznej gospodarki lokalami lub odpowiadających warunkom wyłączenia spod tej gospodarki, gdy dana miejscowość nie została nią objęta, a zajętych w całości przez właściciela należącego do kategorii osób, któreby opłacały czynsz wg tabeli Nr 1:

   — położonych na terenie gromad — do 0,5%

   — położonych w miastach lub osiedlach — do 4,0% podstawy opodatkowania.

Bez zmiany pozostają stawki podatku od nieruchomości od budynków lub ich części stanowiących własność osób fizycznych lub osób prawnych nie będących podmiotami gospodarki uspołecznionej, zajętych na cele mieszkalne przez osoby, dla których czynsz lub wartość czynszową ustala się wg stawek określonych w tabeli Nr 2 oraz od budynków lub ich części zajętych na cele użytkowe bez względu na osobę właściciela.

Ponadto jak już zaznaczono w części I niniejszego okólnika, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. pozostawia czynsz dotychczasowy dla lokali nie odpowiadających warunkom wymaganym dla stałego pobytu w nich ludzi i w związku z tym przewidzianych do likwidacji w najbliższych latach jako lokale mieszkalne, z tym jednak, że w § 8 ust. 2 jako czynsz dotychczasowy określa dotychczasową opłatę miesięczną należną za dany lokal a więc łącznie z ponoszonym przez najemcę udziałem w kosztach eksploatacji i dotychczasowym podatkiem od lokali, który został doliczony do czynszu.

Pojęcie zatem czynszu dotychczasowego w rozumieniu powyższego przepisu różni się od pojęcia czynszu dotychczasowego w rozumieniu przepisów dekretu o najmie lokali, stanowiącego podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

W celu utrzymania obciążenia tym podatkiem na dotychczasowym poziomie Ministerstwo Finansów na podstawie art. 3 dekretu o zobowiązaniach podatkowych poleca ustalać podatek od nieruchomości od części budynków zajętych na wymienione lokale w dotychczasowej wysokości.

III.

W związku z wejściem w życie omówionych przepisów, Ministerstwo Finansów zarządza, co następuje:

1) W zakresie podatku od lokali:

   a) w odniesieniu do lokali mieszkalnych wynajętych osobom opłacającym czynsz wg stawek określonych w tabeli Nr 1 oraz lokali, o których mowa wyżej w części II, pkt. 1 lit. b), za które będzie pobierany czynsz w dotychczasowej wysokości należy odpisać część podatku przypadającą za okres od dnia 1 października 1965 r.,

   b) w odniesieniu do pozostałych lokali mieszkalnych, dla których ustala się wartość czynszową wg stawek określonych w tabeli Nr 1 tj. zajętych we własnych domach przez właścicieli tych domów oraz w spółdzielniach budownictwa mieszkaniowego przez członków tych spółdzielni, mogą zajść w wyniku zastosowania nowych stawek czynszu oraz obniżonej stawki podatku pewne, bardzo minimane (nieraz groszowe) różnice w górę lub w dół. Ministerstwo Finansów, mając na względzie pracochłonność obliczeń i nikłe kwoty ewentualnych różnic oraz okoliczność, że intencją zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 sierpnia 1965 r. było utrzymanie obciążenia podatkowego w zasadzie na dotychczasowym poziomie, poleca nie korygować wymiaru podatku od lokali zo okres od 1 października 1965 r. do końca roku w tych wypadkach, w których w wynıku obliczenia podatku

wg nowych zasad mogłyby wystąpić różnice podatku na niekorzyść podatnika.

2) W zakresie podatku od nieruchomości:

a) w odniesieniu do budynków lub ich części zajętych na cele mieszkalne i pozostających we władaniu jednostek budżetowych, podmiotów gospodarki uspołecznionej oraz organizacji politycznych, społecznych i zawodowych — odpisać zaliczki na podatek od nieruchomości należne za okres od 1 października 1965 r.,

b) w odniesieniu do pozostałych budynków lub ich części zajętych na cele mieszkalne, dla których obniżona została stawka podatku, Ministerstwo Finansów ze względów omówionych wyżej w pkt 1, lit. b) poleca nie korygować zaliczek należnych za okres od dnia 1 października 1965 r. a przy wymiarze rocznym za 1965 r. zaniechać ustalania różnicy wymiaru ponad należne zaliczki, gdyby ta różnica była wyłącznie wynikiem zastosowania od 1 października 1965 r. nowych stawek czynszu i obniżonej stawki podatku.

Natomiast ustalenie zaliczek na 1966 r. powinno nastąpić wg nowych zasad.

IV.

Zgodnie z wytycznymi Ministerstwa Gospodarki Komunalnej (Dz. Urz. Min. Gosp. Kom. Nr 13, poz. 60) obowiązująca od 1 października 1965 r. podwyżka czynszów najmu będzie stwierdzona pismami wynajmującego, które będą stanowić załącznik do zawartych już umów najmu lokali mieszkalnych. Ministerstwo Finansów na podstawie art. 3 dekretu o zobowiązaniach podatkowych zarządza zaniechanie ustalania podatku od nabycia praw majątkowych od różnicy pomiędzy wysokością świadczenia zwiększonego w wyniku podwyżki czynszów a wysokością świadczenia dotychczasowego.

DYREKTOR GENERALNY
H. Kotlicki

26.

OKÓLNIK Nr KS 9/65
z dnia 25 sierpnia 1965 r.

w sprawie sposobu księgowania przejściowego dodatku mieszkaniowego

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 6 sierpnia 1965 r. w sprawie zasad planowania, dokonywania wypłat i sprawozdawczości w zakresie przejściowych dodatków mieszkaniowych (Monitor Polski nr 43, poz. 242) Ministerstwo Finansów — Departament Księgowości wyjaśnia, że jednostki gospodarki uspołecznionej działające według zasad rozrachunku gospodarczego księgują przejściowy dodatek mieszkaniowy w sposób następujący:

— obliczoną do wypłaty sumę dodatku — na podstawie i pod datą księgowania listy płac:

„Winien" — konto 259 — „Rozliczenia innych wynagrodzeń",

„Ma" — konto 250 — „Rozrachunki z tytułu wynagrodzeń";

przejściowy dodatek mieszkaniowy zalicza się do wynagrodzeń nie objętych funduszem płac, wypłacanych ze środków obcych; sposób ewidencji powinien umożliwić wyodrębnienie sum przejściowego dodatku mieszkaniowego;

— zgłoszoną w banku finansującym do wypłaty sumę dodatku — na podstawie noty memoriałowej, wystawionej przez zakład pracy (pod datą księgowania listy płac);

„Winien" — konto 269 — „Inne rozrachunki" (wydział finansowy prezydium właściwej rady narodowej),

„Ma" — konto 259 — „Rozliczenia innych wynagrodzeń";

zgłoszoną do wypłaty sumę przejściowego dodatku mieszkaniowego ustala się na podstawie list płac, korygując ją o kwoty nieprawidłowo wypłacone względnie zarachowane w ubiegłych okresach — bez względu na to czy kwoty ewent. nadpłacone zostały wyegzekwowane czy też stanowią roszczenie;

— wpływ środków pieniężnych z wydziału finansowego prezydium właściwej rady narodowej na wypłatę dodatku — na podstawie wyciągu bankowego:

„Winien" — konto 110 — „Rachunek rozliczeniowy",

„Ma" — konto 269 — „Inne rozrachunki".

Jeśli branżowe plany kont nie przewidują prowadzenia konta 259, sposób ewidencji szczegółowej do konta 250 powinien zapewnić uzyskanie danych liczbowych według przekrojów i zasad określonych wyżej.

Przedsiębiorstwa podległe organizacjom społecznym w miejsce konta 269 stosują konto 264 — „Rozrachunki wewnętrzno-branżowe" lub inne konto właściwe dla tych rozrachunków.

W jednostkach prowadzących księgowość nie opartą na Jednolitym Planie Kont należy ewidencję przejściowego dodatku mieszkaniowego dostosować odpowiednio do wymogów niniejszego okólnika.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
Z. Paryziński

27.

OKÓLNIK Nr PO 9/65
z dnia 26 sierpnia 1965 r.

w sprawie obowiązku zawiadamiania organów finansowych o zawarciu umowy.

Przepisy art. 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 maja 1952 r. w sprawie obowiązku zawiadamiania oraganów finansowych o zawarciu umowy (Mon. Pol. Nr A - 41, poz. 587) nakładają na jednostki budżetowe, jednostki gospodarki uspołecznionej, organizacje społeczne, zawodowe i samorządu gospodarczego, organizacje i związki wyznaniowe oraz ich instytucje obowiązek sporządzania i przesyłania organom finansowym — bez wezwania — w terminie do dnia 15 każdego miesiąca odpisów, wyciągów lub informacji o zawartych w ubiegłym miesiącu z przedsiębiorstwami gospodarki nie uspołecznionej i osobami fizycznymi umowach o świadczenie rzeczy lub usług oraz o umowach dzierżawy w przypadku, gdy wartość umowy przewyższa kwotę 1.800 zł.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że nie ma obowiązku przesyłania wyżej wymienionych odpisów, wyciągów lub informacji w przypadkach, gdy przed upływem terminu przesłania tych materiałów informacyjnych płatnik przesłał organowi finansowemu wykaz przedpłat przewidziany w § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 kwietnia 1961 r. w sprawie przedpłat na zaliczki na podatki obrotowy i dochodowy (Dz. U. Nr 27, poz. 133) i wykaz obejmuje daną transakcję, a należność objęta transakcją, tj. należność za świadczenie rzeczy lub usług albo dzierżawy, została całkowicie zapłacona.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
J. Gabjan

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 63/1, dz. 7 rozdz. 3 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-338 65. Nakł. 32.000 egz. E-37.